O ISTORIE A LUCRURILOR DE LA ÎNCEPUT

de Dario Pecarov

“Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul s-a făcut astfel un suflet viu. Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; şi a pus acolo pe omul pe care-l întocmise." (Facerea 2:7-8)

Porţile înalte ale cetăţii i se închiseră în faţă, odată cu soarele ce coborî nepăsător după muntele stîncos din depărtare. Ajunse prea tîrziu. Se întoarse din drum spre colibele şubrede din afara cetăţii să găsească un adăpost, unul nesigur, e drept, însă cînd porţile i se închideau în faţă nu putea decît să se mulţumească cu puţin. De cînd începuse călătoria era deja a treia sau a patra oară cînd se vedea nevoit să doarmă în afara zidurilor, printre nevoiaşi şi bolnavi, cei lăsaţi pradă setei de sînge a cetelor de bandiţi şi mai ales a uriaşilor. Lepădă din spate legătura de piei uscate pe care urma să scrie povestea aşa cum i-o va spune Cel Bătrîn. Dacă cele ce se spuneau erau adevărate, departe spre răsărit, dincolo de Şinear, omul întocmit de însăşi mîna Domnului era pe moarte aşa că îi mai rămăsese atît de puţin timp încît, uneori se întreba dacă nu cumva această călătorie va fi în cele din urmă în zadar.

Unii spuneau că Bătrînul nici măcar nu se mai află în viaţă. Marea Inundaţie secerase atît de multe vieţi, încît era greu de crezut că cineva trăia încă din vremurile de dinainte, şi nu de puţine ori fusese sfătuit să se întoarcă din drum. Nu pentru că El ar fi murit între timp, ci pentru că, spuneau ei, Primul Om nu e decît o poveste bună de spus unor gură-cască, seara, în jurul focului. Nimb se furişă într-un coteţ murdar, apucă pumnalul de aramă în mîna dreaptă şi se înfăşură în boarfele din piele de animal. Împrejurul său zgomotele se domoleau treptat, la fel lumina pălea cu fiecare clipă. Un miros plăcut, de carne friptă, îl făcu să tresară. Nu mai mîncase pe săturate de trei zile încheiate, dar nu putea risca să piardă locul de odihnă. Se prea putea să plouă, dar acolo, în văgăuna aceea mizerabilă, se afla în siguranţă. Scotoci mohorît prin traistă după un boţ de pîine uscată şi începu să mestece cu lăcomie. Adormi strîngînd la piept pumnalul cu mînerul greu, odată ce forfota încetă cu totul, iar liniştea mai era întreruptă doar de zgomotele răzleţe ale animalelor.

Se trezi de cîteva ori pînă dimineaţă, întîi din pricina frigului ce îi înfigea lame reci în oase, aşa că se înveli din nou, apoi din pricina horcăitului asurzitor al vreunui nespălat ce se aciuase, pare-se, sub acelaşi acoperiş cu el. Spre dimineaţă ploaia răpăi pe acoperişul de frunză trezindu-l din nou, pentru a treia oară, şi, înainte să apuce să aţipească din nou, simţi pămîntul vibrînd sub greutatea unor paşi grei, apăsaţi, de parcă un uriaş... Nimb sări din culcuşul său la gîndul acesta şi părul i se ridică în cap, porni spre văgăunile stîncilor să caute o ascunzătoare, un loc pe care uriaşul să nu poată să-l calce în picioare, să îl strivească. O siluetă masivă, de vreo 8-9 metri înălţime se desluşi peste dealurile înceţoşate, se apropie de cetate şi izbi cu un ciomag mare poarta, sfărîmînd-o în bucăţi, cu tot cu zidurile groase de cărămidă nearsă şi turnuleţele cu străjerii adormiţi din ele.

Nimb privi îngrozit dintr-o crăpătură de stîncă cum cetatea, barăcile din jur şi chiar coteţul în care îşi petrecuse noaptea se sfarmă pradă furiei uriaşului, parcă nişte jucării în mîinile unui copil mînios. Hambarele pline ochi, ferite în inima zidurilor, ascunse de ochii lacomi şi pîntecele neîncăpător, se goliră într-o traistă, în puţine clipe, de îndată ce namila le descoperi printre dărîmături. Apoi uriaşul plecă la fel cum venise, în lumina dimineţii, peste dealuri, cu pasul apăsat, iar în urma lui cetatea zăcea în dărîmare, vaietele de durere ale oamenilor zdrobiţi îl lăsau nepăsător, dar cu straiţa plină. Nimb se strecură afară din ascunzătoare hotărît să-şi ia tălpăşiţa cît mai repede dintr-un loc lăsat pradă morţii. Îşi adună bagajele împrăştiate pe sub bucăţi de lemn şi piatră, paie şi frunze. O mînă însîngerată se întinse spre el, a unui vagabond ce-i implora ajutorul, aşa că se sperie şi o luă la fugă, ocolind dealul golaş, încoronat cu cetatea distrusă de mînia fără judecată a unui monstru, unul dintre puţinii rămaşi de dinainte de Inundaţie.

Era ceva ce, cu siguranţă, merita amintit, ceva ce nu mulţi au avut ocazia să vadă, ceva ce îi va face povestea mult mai interesantă, mai ales că se hotărîse că e musai să-i adauge cîteva amănunte mai piperate. Călători în răcoarea acestei dimineţi ploioase, de-a lungul unui drum ce viermuia nepotolit într-o vale, printre dealurile încărcate cu cioante aprupte de stîncă, iar de îndată ce soarele se ridică peste lume cerul începu să se limpezească, pînă ce se făcu albastru, curat, mai curat

decît golful de la ţărmul mării, de acasă. Culorile toamnei se vedeau acum frumoase, proaspete, o linie vibrată dinspre un verde-gălbui spre arămiu mărginea pădurea şi o delimita de pajiştea ce încă se chinuia sa rămînă verde. Călătoria se apropia de sfîrşit, cîmpia lui Şinear era la vreo două zile în faţa lui aşa că, de parcă o povară grea i se prăvăli de pe umeri, iuţi pasul să ajungă mai repede, să nu fie prea tîrziu, să audă cuvintele cu urechile lui şi apoi să le scrie.

Trecură patru zile, iar Nimb rătăcea pe cîmpia fără sfîrşit. Izvoarele pe care le găsise la fiecare pas între dealurile pline de păduri acum îi erau ascunse, căldura soarelui îl lovea în creştet, iar ici-colo cîte un arbust îi oferea umbra anemică să se odihnească. Pămîntul era tare, aspru sub tălpile pline de răni, smocuri de iarbă uscată presărate din loc în loc vînturau la adierile fierbinţi ce hoinăreau peste cîmpie. Bietul Nimb ridică ros de sete privirea spre orizont şi, departe, zări cîteva siluete, oameni călare pe nişte animale cum nu mai văzuse pînă atunci. Alergă disperat spre ei, fluturînd braţele ostenite. O briză răcoroasă îl făcu să strige de bucurie. Foarte aproape, pe undeva, trebuia să se afle apă. Multă apă. Eufrat, îşi spuse, cînd se apropie de coada caravanei ce urmărea malul rîului şi văzu întinderea de apă cenuşie care curgea alene, tăcînd, fără învolburări, fără furie. Oamenii se arătară prietenoşi, îl iscodiră cu privire la călătorie, îi oferiră mîncare, apă şi un loc pe unul dintre animalele acelea cu picioare lungi şi spinarea asemenea dealurilor domoale, palide, de un ocru neplăcut peste care trecuse cu două zile în urmă. Convoiul urmă malul firav întreaga zi pînă ce înserarea se lăsă încet peste cîmpia monotonă şi, odată cu ea, şi un frig pătrunzător ce făcu călătorii să strîngă pe ei mantalele preţioase. Nimb găsi drept tovarăş de poveşti un bătrîn cu pielea arsă de soare, aproape cărămizie, care era urmat îndeaproape de patru femei frumoase. Oamenii hotărîră de comun acord să continue drumul pe întuneric pentru că luna avea să se ivească în curînd, cu cercul ei mare şi rece, şi să le lumineze drumul pînă la Babel. Un murmur de admiraţie străbătu caravana dinspre capăt spre coadă, în vîrful unei coline întunecate dincolo de care parcă cerul ar fi curs pe pămînt printr-un potop de luminiţe din înălţime, întîi subţire, apoi tot mai larg pe măsură ce se apropia de pămînt.

O spirală uriaşă de scîntei, lumini şi făclii într-o mişcare de neoprit se înălţa în faţa lor, spre stele. Nimb rămase cu privirea aţintită spre spectacolul din faţa lui, fără cuvinte, fără gînduri, pradă unei admiraţii fără margini pentru cei ce construiseră Turnul spre Stele despre care se vorbea în toată întinderea, o fortăreaţă pe care nici Apele Domnului şi nici furia uriaşilor, pe care om sau Dumnezeu să nu o poată răsturna. Deşi se aştepta să găsească porţile închise, caravana fu luată în primire de un grup de soldaţi care cercetară cu de-amănuntul fiecare cămilă în parte, fiecare om, şi călătorii nu găsiră nici o justificare pentru ca Nimb să nu poată petrece noaptea în oraşul înconjurat de un zid înalt de cincizeci de picioare şi lat de douăzeci. În mijlocul oraşului turnul se înălţa falnic, pînă dincolo de nori şi, cu toate întrebările gărzilor, Nimb nu reuşi să-şi ia privirea de la el. Jocul luminiţelor ce urcau şi coborau pe rampele turnului îl fascinau într-atîta încît pierdu noţiunea spaţiului în care se afla. Pricină a unei zarve greu de neluat în seamă, Nimb se trezi din reveria sa în faţa unui bărbat înalt, cu o barba deasă, neagră şi părul la fel de întunecat, iar figura lui încruntată îl băgă pe bietul scrib în sperieţi.

- Pleacă-te în faţa lui Marelui Nimrod, spionule!

Vocea se auzi din spate, iar o lovitură în coaste îl făcu să cadă în genunchi chircindu-se de durere. Nimb ştia că trebuie să recunoască în bărbatul ce stătea în faţa lui mai mult decît un simplu om, un împărat, poate un zeu, iar cei ce locuiau lîngă mare se închinau numai lui Yehoda milostivul, care nu se îndurase să piardă pe toţi oamenii în potopul său, ci îl anunţase pe Noah să-i scape pe cei din tribul său de revărsarea apelor. Iar pentru că bunul Yehoda le promisese că n-are să mai lase apa să-i piardă, nu se temeau să locuiască lîngă mare. Nimb tăcu, privind în pămînt, iar Nimrod făcu un semn soldatului ce lepădă sabia din teacă, să aştepte.

- Eşti cumva, străinule, un spion al credincioşilor?

Nimb ridică privirea spre Nimrod care îl privea la fel de încruntat, ştiind că răspunsul pe care avea să îl dea însemna viaţă sau moarte. Cît de prost fusese, să se arunce în braţele lor, fără nici o precauţie, crezînd că are să valoreze mai mult în ochii lor pentru că ştie să scrie. Gîndul acesta îi dădu o idee pe seama căreia îşi ticlui răspunsul.

- Domnul meu, spuse, sînt Nimb, fiul lui Zaahu, din tribul de la marginea mării. Îngăduie-mi, stăpîne, înainte de a mă pedepsi că mă tem de Yehoda, la fel cum fac cei din neamul meu, să înşir rostul călătoriei pe care am făcut-o pînă aici. Umilul ce-ţi stă înainte e scrib, stăpîne, şi a părăsit pe cei din tribul său ca să ajute cu îndeletnicirea pe care o are la ridicarea turnului.

- Dumnezeul tau e un dumnezeu crud, tună Nimrod, un dumnezeu ce nu are milă. Noi, cei din Babel, nu avem nevoie de el. O să ne facem un nume pe Pămînt. Eşti binevenit să ajuţi, Nimb, fiul lui Zaahu, dar să pricepi, în cetatea noastră numele dumnezeului tău noi nu îl rostim. Nimb se închină pînă la pămînt înaintea lui Nimrod.

- Nu îl rostim, stăpîne.

Timp de multe luni turnul roşiatic ridicat din cărămidă arsă şi smoală continuă să se înalţe spre cer. Nimb se dărui cu sîrg muncilor grele, căratului de pămînt, de lemne, lucrului la cuptoare, căratului cărămizilor. Era prezent oriunde era nevoie de el. Uitase de Primul Om, de pieile lui de animal, de poveştile ce trebuiau spuse, de Yehoda. Viaţa în Babel era prea îndestulătoare. Oamenii primeau în schimbul muncii lor hrană şi adăpost, aşa că erau mulţumiţi. Nimrod însuşi nu se cruţa muncind, de dimineaţa pînă seara, cot la cot cu ceilalţi, ca să vadă turnul isprăvit, ca nu cumva apele lui Yehoda să-i afle nepregătiţi.

Într-o dimineaţă Nimb îşi ridică privirea din vîrful turnului şi zări un şir lung de oameni în cîmpia întinsă, care ridicau un nor de praf în urma lor. Veşmintele lor albastre îl făcură să tresară. Goni pe rampele turnului spre poartă, împingînd pe oricine îi stătea în cale. Tatăl său, nevastă-sa, cei doi copii, prieteni şi vecini, tot tribul său era acolo, la porţile din Babel. Veniseră să muncească. Yehoda îi trădase, se arătase nemilos încă o dată. După cîteva luni de la plecarea lui Nimb, într-una din zile, marea se ridicase peste ţărm inundîndu-le casele. Puţina merinde ce le rămase neatinsă o luară cu ei şi porniră pe urmele lui Nimb, spre Şinear, spre Babel. Yehoda era un dumnezeu crud, singura şansă ce le rămînea era să pună mînă lîngă mînă şi să-şi făurească propria cale. Iar Nimb tăcu în faţa lor, el care se lepădase de Yehoda, el care aduse răzbunarea lui peste întreg neamul său. Plecă din Babel în aceeaşi noapte, pe

furiş, să îşi împlinească destinul, acum cînd Dumnezeu îi arătase groaznica sa mînie. Coli de hîrtie pe care le luase din Babel aveau să-i servească drept suport, hainele frumoase să-i sporească vaza printre cei alături de care va călători. Pe Adam îl găsi departe de lume, printre puţini ai săi, într-o oază îmbelşugată la marginea deşertului. O femeie gîrbovită îl conduse într-un cort mic unde, învelit în piei călduroase de animal, găsi un biet moşneag cu pielea lipită de oase, care tremura din toate încheieturile. Ochii îi erau închişi şi nu se deschiseră nici măcar cînd Nimb lovi o masă mică de lemn şi răsturnă obiectele ce stăteau pe ea.

- Părinte, murmură, am venit să scriu despre cum Yehoda a creat lumea cu tot ce e pe ea. Oamenii trebuie să ştie, să se teamă de el, altfel…

- Yehova, fiule, Yehova e numele, fie binecuvîntat.

Vocea stinsă îl făcu pe Nimb să ciulească urechile şi, după ce foşnetul filelor încetă, moşneagul vorbi din nou.

- La început Yehova a creat cerul şi pămîntul…

Nimb se aplecă peste pergament şi scrise un titlu în susul primei pagini: O ISTORIE A LUCRURILOR DE LA ÎNCEPUT, apoi începu să scrie vorbele lui Adam, una cîte una, ici-colo punea o întrebare ca să clarifice lucruri ce îi erau neclare sau aveau nevoie de o completare. Adam îi spuse de la început pînă la sfîrşit, cum suflarea lui Dumnezeu îl trezi la viaţă cînd era doar un trup de lut, cum sădise grădina şi îl aşezase în ea. Cum îi auzea zi de zi vocea blîndă, cum îi spunea ce să facă, precum un părinte care îşi creşte copilul. Cum î-o aduse pe femeie, ca să nu mai fie singur, şi toate pînă cînd Eva îl amăgise să nu mai asculte vocea lui Yehova, astfel că trebuise să părăsească grădina Eden, să trăiască tot restul zilelor pribeag. Cum Eva, femeia, îi născuse doi fii, cum Cain îl omorîse pe fratele său, în fine, pînă la potopul prin care Yehova îl urmărise ca să-l piardă, şi împreună cu el, pe toţi fiii lui răzvrătiţi.

- Nouă sute treizeci de ani, fură ultimele cuvinte pe care Adam i le rosti şi deschise ochii, nişte ochi albaştri, limpezi ca o zi senină.

- Yehova este un Dumnezeu iertător faţă de cei ce i se închină, faţă de cei umili, iar pe cei mîndri îi zdrobeşte, murmură Nimb, cu emoţie.

Sărută mîna muribundului, îşi luă colile pline de semne şi plecă, spre un nou destin, să-i întoarcă pe cei răi din calea lor, pe răzvrătiţi spre Yehova, singurul Dumnezeu care era gata să-i ierte. Adam privi în urma lui, apoi închise din nou ochii, plin de mulţumire, împăcat cu sine. Imagini şi sunete începură să i se întoarcă înapoi în timp, paşii nesiguri ai lui Nimb în încăpere, vocea Evei în afara cortului, dimineaţa cu liniştea ei, noaptea, zilele una după alta, viaţa întreagă într-o clipă. Grădina, părăsită, plină de verdeaţă, de animale, un sentiment de disperare, un fruct, o muşcătură, Eva lîngă el, tînără, goală, dimineţi răcoroase, vocea lui Yehova, o bucată de metal pe care citi fără să ştie cum, EDEN. Lumină. Simţi cum plămînii trag aer pentru prima dată, apoi întuneric, un întuneric ce-l îngrozi. Murise? O durere groaznică îi provocă spasme în tot trupul, simţi cum gura i se umple de ţărînă, o explozie, apoi văzu cum se îndepărtează de o planetă albastră, splendidă, tot mai mult, pînă ce se trezi citind din nou înscrisul EDEN pe fuselajul unei nave. Eden însemna “sămînţă”, îşi aminti, auzi din nou vocea caldă a lui Yehova, inteligenţa artificială a navei sale ce-i vorbea prin dispozitivul ce-i fusese implantat în ureche şi care îi confirma date despre asolizare, trecu vag pe lîngă capsula cu trupul gol al Evei pus să hiberneze, plante şi animale conservate în acelaşi fel de capsule, aşteptînd căldura binefăcătoare a vreunui soare care să le trezească la viaţă. Zări un ceas, în treacăt, care avea să activeze deschiderea capsulelor, apoi liniştea cosmosului, mult, printre miliarde de stele, pînă ce zări o planetă verde, oameni, prieteni, un apartament frumos, slujba sa, holurile luminoase ale şcolii, chipul mamei, o mînă albă ce-l apucă de picioare. Îl întîmpină apoi o lumină puternică ce stărui să rămînă şi în care se pierdu zîmbind, de căldura ei, de cunoaştere, de viaţa de dinaintea vieţii.